Cel ce știe să vadă își observă bine vederea

On Iunie 01, 2023

Ca să înțelegi semnificația unei imagini artistice trebuie să vezi în ea un univers în expansiune care își asumă profunzimile unui creator inegalabil.

În această dimineață am primit un tablou viu-colorat, cadou din partea unui pictor debutant. Plin de naturalețe, reprezentând dinamismul timpului în lumina unui apus de soare superb, tabloul pare că vorbește de la sine cu acea delicatețe a stărilor ambigue, regăsite în intimitatea unor jurnale de călătorie. Ca să-l înțelegi trebuie să vezi înăuntrul lucrurilor, să-l vezi curat ca integritate artistică, cu un înțeles înclinat spre visare, spre meditație, să găsești în el acea liniște sufletească care promite a deveni contagioasă. Să vezi în el starea unei ființe care s-a purificat într-atât, care și-a dezvoltat într-atât capacitatea intelectuală și puterea perceptivă, încât a reușit să se ridice până la regiunile sublime ale spiritului care animă universul.

Aveam în fața ochilor mei o etapă inevitabilă dintr-o psihoterapie reușită, resimțită ca un efect al eliberării sufletului ce se manifestă în stare de veghe, un popas necesar dintr-o călătorie mai lungă, o imagine izvorâtă dintr-o vitalitate puternică și nestăpânită, dintr-o viață în comuniune cu Dumnezeu. Tabloul reprezintă un univers în expansiune. Firește, l-am privit în lumina sufletului curat, cu ochii minții liniștitoare, liberă de orice constrângere, care, în contact cu fragilitatea unei întâlniri real-imaginare devine cu mult mai prețios decât zece mii de ochi trupești, mai avântat de un rafinament plastic extrem.

La rândul său, tabloul mă privea din perspectiva unei călătorii din veac în veac, cu acea forță subtilă care trece de la un suflet la altul, acordându-se prin extensie la un plan metafizic, la o realitate despre care nu se poate vorbi decât în șoaptă, ceva ce se află în relație cu un plan filozofic secundar. Îți mulțumesc, scump tablou, fiindcă m-ai privit cu ochii sufletului, mângâindu-mi gândurile cu duioșia unui pelerin care își poartă în desagă opera de-o viață, fiindcă mi-ai redat forța privirii de care are nevoie ochiul ca să vadă dincolo de limitele spațiului și timpului.

Leadership: Îți dai seama ce simte față de tine o operă de artă care-ți fură atenția ochilor cu acea simplă trăire desfășurată în absența creatorului ei?

Făcându-mă să conștientizez faptul de a avea ceea ce eu numesc viziune, opera artistului pare îndreptățită să creadă că nu e departe momentul în care eu însumi voi face parte din lumea ei. Şi nu doar din lumea ei, a unei libertăți nelimitate, ci și din lumea unei conștiințe care și-a dorit să creeze cât mai mult frumos un spațiu în care să viseze, având ocazia de a călători prin intermediul artei în orice colț al lumii. Încă mă întreb ce simte față de mine o operă de artă care-mi fura atenția ochilor cu acea simplă trăire desfășurată în absența creatorului ei.

Și, de ce nu? Ochiul nu este rodul unei acțiuni care amintește de contemplația artistică, fiind mai evident în procesul de conștientizare a obiectelor din jur, esențiale în relația artelor plastice cu natura, dar mai ales în relație cu o realitate care te absoarbe într-un vârtej amețitor din care nu mai există scăpare. Ci, ca un drog sintetic care modifică starea de spirit și percepția, vederea ochiului (nefiind mascată de banalitatea cotidiană) derivă mai ales din libera desfășurare a activității spirituale potrivit cercetării frumosului ca material universal de reprezentare a simbolurilor cerești.

Nu-i așa că mă definește subtilitatea? Subtilitatea unei legături stranii între metaforă și observația întemeiată pe exigențele acuității spiritului artistic, legătură care invadează

intimitatea unei povești mereu tinere, ce n-are capăt. Hotărât lucru, numai cu ochii pot pătrunde în intimitatea unei lumi despre care am doar o vagă idee, și asta doar dacă vederea este axată pe dualitatea ideal-real, unde aparența unei viziuni nonfocalizate este completată de imaginație. Din acest motiv se poate deduce o cale simplă de examinare a vederii, deschizând spațiul profunzimilor unei lumi ce își orânduiește sensul în adâncul sufletului meu.

Leadership: Poți să descrii o emoție capabilă să genereze o imagine de fundal, tratând-o cu o superioritate pe care te străduiești să o ascunzi de văzul lumii?

Tabloul este totul în fața ochilor mei. Vreau să spun că avansarea vederii nu reprezintă decât o recunoaștere firească a meritelor pe care le dobândesc ochii printr-o îmbogățire a perspectivelor și a înțelegerii față de partea vizibilă a realității, nu și față de partea adâncă a creațiilor pe care le reflectă realitatea tabloului. Iar în virtutea acestor merite, precum meritul aparenței de a nu fi întotdeauna adevăr, sau înfățișarea adevărului drept condiție a aparenței, ele revenind progresiv în centrul atenției, face ca artistul să pretindă în mod absolut existența iluziei pentru ca arta să-și extindă granițele și să-și schimbe stilul.

Tabloul înfățișează idilic un peisaj de vară, cu un soare care nu apune, ci doar coboara la orizont. Şi în acest peisaj care mă absoarbe într-un soi de suspans nedesluşit, dincolo de extensia unui *Triuleraos Agnal Zaitaznes*, o extensie a unui prezent liber, detașat de trecut, fațetele realității capătă noi dimensiuni și intensități.

Numaidecât, simt cum sunt privit de o viziune cuprinzătoare cu acea expresie de atenție a ochilor care se întorc spre interior înainte de ricoșa spre centrul unei înfloriri incredibile a experienței vizuale. Însăși ochii au focusul principal pe puterea mea de a îndura orice mesaj sufletesc, fiindcă tabloul pare că-mi vorbește pe seama cuvintelor lui Alexandru Vlahuță ce îl caracterizau pe pictorul Nicolae Grigorescu:

"Dacă te-ai uitat bine la lucrurile lui, care, de ce le privești, de ce-s mai frumoase (semnul operei adevărate), dacă ți-ai umplut sufletul de ele, târziu, când ești în mijlocul naturii și vezi aieve podoabele ei, atunci zici: "Parcă-i un Grigorescu". El a creat o lume tipică. A lui și-a tuturora. Aceasta-i puterea Artei. Şi secretul ei acesta e. Toate curg. Ea le oprește cu privirea, alege lamura lor și o toarnă în tipare eterne. Un adaos la opera vie și pururea noua a lui Dumnezeu."

Una din particularitățile imortalizării omului prin artă este aceasta: să știi să te oprești cu privirea asupra unei imagini care, lăsându-te fără cuvinte, te face să simți că trăiești într-o lume care se rotește în jurul tău, dar care se ascunde tot mai mult de ochii altora.

Cel ce știe să vadă își observă bine vederea înainte să se integreze spiritual într-un tablou intitulat "Dincolo de căpătul lumii", fiindcă a vedea înseamnă, în primul rând, a face distincție între semnificația subiectivă si semnificația obiectivă.

Ca să înțelegi semnificația unei imagini artistice trebuie să vezi în ea un univers în expansiune care își asumă profunzimile unui creator inegalabil. Iar leadershipul este efectul de tip "pururea nou" pe care îl produce o creație extinsă spre un nou orizont.

Source: https://neculaifantanaru.com/cel-ce-stie-sa-vada-isi-observa-bine-vederea.html